A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2017. október 26.* [i]

„Európai uniós védjegy – A Klosterstoff európai uniós szóvédjegy bejelentése – Feltétlen kizáró okok – Leíró jelleg – A fogyasztók megtévesztésére alkalmas védjegy – A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b), c) és g) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b), c) és g) pontja) – Az EUIPO korábbi gyakorlata”

A T-844/16. sz. ügyben,

az **Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG** (székhelye: Alpirsbach [Németország], képviselik: W. Göpfert és S. Hofmann ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Schifko, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

az EUIPO ötödik fellebbezési tanácsának a Klosterstoff szómegjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránti kérelemmel kapcsolatban 2016. október 6-án hozott határozata (R 2064/2015-5. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök, K. Kowalik-Bańczyk és C. Mac Eochaidh (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2016. november 29-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2017. március 1-jén benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel arra, hogy a felperes és az alperes az eljárás írásbeli szakaszának befejezéséről való értesítést követő három hetes határidőn belül nem kérte tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék – eljárási szabályzata 106. cikkének (3) bekezdése alapján – úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2015. április 13-án a felperes, az Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG, európai uniós védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO) az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK módosított tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett: az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 tanácsi rendelet [HL 2017. L 154., 1. o.]) alapján. A lajstromoztatni kívánt védjegy a Klosterstoff szómegjelölés volt.

2 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 32. és 33. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, amelyek az egyes osztályok vonatkozásában az alábbi leírásnak felelnek meg:

– 32. osztály: „Sörök és sörtermékek; Sört tartalmazó kevert italok, Alkoholmentes italok, Különösen alkoholmentes sörök; Készítmények italokhoz”;

– 33. osztály: „Alkoholos italok (sörök kivételével); Szeszes italok, likőrök, Különösen whisky, Brandy, borpárlat, Lőre, csiger; Kevert alkoholos italok, nem söralapú; Készítmények alkoholos italok készítéséhez”.

3 2015. szeptember 4-i határozatával az elbíráló a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b), c) és g) pontja (jelenleg a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b), c) és g) pontja) alapján megtagadta a bejelentett védjegy lajstromozását.

4 2015. október 13-án a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke (jelenleg a 2017/1001 rendelet 66–71. cikke) alapján az elbíráló határozatával szemben fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz.

5 A 2016. október 6-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO ötödik fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. Ebben a tekintetben először is a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 15. és 16. pontjában kimondta, hogy mivel a bejelentett védjegy német szavakból áll, a német ajkú vagy a német alapszókincset ismerő, szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő vásárlóközönséget kell figyelembe venni. Másodszor, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17–26. pontjában arra mutatott rá, hogy a „klosterstoff” szó, amely a „kloster” és a „stoff” szavakból áll, a kolostorból származó, vagy ilyen helyen gyártott alkoholtartalmú árukat jelöli. A fellebbezési tanács szerint a bejelentett szómegjelölés két szó egyszerű egymás mellé helyezésének minősül, és az ezekből alkotott összetétel leíró jellegű egyrészt a 32. osztályba tartozó „Sörök és sörtermékek; Sört tartalmazó kevert italok; Készítmények italokhoz” másrészt a 33. osztályba tartozó „Alkoholos italok (sörök kivételével); Szeszes italok, likőrök, Különösen whisky, Brandy, borpárlat, Lőre, csiger; Kevert alkoholos italok, nem söralapú; Készítmények alkoholos italok készítéséhez” áruk tekintetében. Ily módon a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában azt állapította meg, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján a védjegy lajstromozását meg kell tagadni. Harmadszor a megtámadott határozat 27–33. pontjában a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a bejelentett védjegynek sincs ugyanezen áruk vonatkozásában az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti megkülönböztető képessége, mivel az arra az egyszerű üzenetre korlátozódik, hogy az érintett áruk kolostorból származó, vagy ilyen helyen gyártott alkoholt tartalmaznak. Ennélfogva a fogyasztó nem képes első ránézésre felismerni a megjelölés kereskedelmi eredetét. Negyedszer a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 34–37. pontjában az volt az álláspontja, hogy a bejelentett védjegy ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja szerint megtévesztő, mivel az alapján a fogyasztók azt gondolhatják, hogy az alkoholmentes italok alkoholt tartalmaznak, a védjegyet tehát ennek alapján

nem lehet lajstromozni a 32. osztályba tartozó „Alkoholmentes italok, Különösen alkoholmentes sörök” vonatkozásában. Ötödször a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 38. és 39. pontjában úgy értékelte, hogy az a tény, hogy korábban számos „stoff” elemet tartalmazó védjegyet lajstromoztak, nem meghatározó a bejelentett védjegy lajstromozása jogszerűségének értékelése során.

A felek kérelmei

6 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

7 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

8 Keresetének alátámasztására a felperes lényegében négy jogalapra hivatkozik. Először is a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontját azzal, hogy azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a szóban forgó áruk vonatkozásában leíró jellegű. Másodszor a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját azzal, hogy azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy nem alkalmas a megkülönböztetésre. Harmadszor a fellebbezési tanács tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja értelmében egyes szóban forgó áruk esetében megtévesztő. Negyedszer a fellebbezési tanács lényegében nem tartotta be a korábbi határozathozatali gyakorlatát.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított első jogalapról

9 A felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács mérlegelési hibát követett el annak megállapításával, hogy bejelentett védjegy a szóban forgó áruk vonatkozásában a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű.

10 Az EUIPO vitatja ezt az érvet.

11 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a megjelölés nem lajstromozható, „ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak”. Ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése) kimondja, hogy az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró okok csak az Európai Unió egy részében állnak fenn.

12 Az ítélkezési gyakorlat szerint a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja kizárja, hogy az ott említett jeleket vagy adatokat egyetlen vállalkozás számára tartsák fenn azért, mert azokat védjegyként lajstromozták. Ez a rendelkezés tehát azt a közérdekű célt szolgálja, hogy az ilyen jeleket vagy adatokat bárki szabadon használhassa (2002. február 27-i Ellos kontra OHIM [ELLOS] ítélet, T-219/00, EU:T:2002:44, 27. pont; 2012. május 2-i Universal Display kontra OHIM [UniversalPHOLED] ítélet, T-435/11, nem tették közzé, EU:T:2012:210, 14. pont; lásd ebben az értelemben: 2003. október 23-i OHIM kontra Wrigley ítélet, C-191/01 P, EU:C:2003:579, 31. pont).

13 Ezenkívül a forgalomban a bejelentett áruk vagy szolgáltatások jellemzőinek feltüntetésére használható megjelölések vagy jelzések 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem képesek betölteni a védjegy alapvető rendeltetését, nevezetesen az áru vagy szolgáltatás kereskedelmi származásának azonosítását, ami lehetővé teszi az adott védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás vevője számára, hogy későbbi vásárlás alkalmával pozitív tapasztalat esetén ugyanazt válassza, illetve negatív tapasztalat esetén másikat válasszon (2012. május 2-i UniversalPHOLED ítélet, T-435/11, nem tették közzé, EU:T:2012:210, 15. pont; lásd ebben az értelemben: 2003. október 23-i OHIM kontra Wrigley ítélet, C-191/01 P, EU:C:2003:579, 30. pont).

14 Ebből következik, hogy valamely megjelölés akkor esik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának hatálya alá, ha olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatban van a szóban forgó árukkal vagy szolgáltatásokkal, amely alapján az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel (lásd: 2014. október 16-i Larrañaga Otaño kontra OHIM [GRAPHENE] ítélet, T-458/13, EU:T:2014:891, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

15 Végül emlékeztetni kell arra, hogy valamely megjelölés leíró jellegét egyrészről az érintett vásárlóközönség által a megjelölésnek tulajdonított értelem szempontjából, másrészről az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában lehet csak megítélni (lásd: 2005. június 7-i Münchener Rückversicherungs-Gesellschaft kontra OHIM [MunichFinancialServices] ítélet, T-316/03, EU:T:2005:201, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

16 A fenti megfontolások alapján kell tehát megvizsgálni, hogy – ahogyan azt a felperes állítja – a fellebbezési tanács megsértette-e a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontját azzal a megállapításával, hogy a bejelentett védjegy leíró jellegű.

17 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 15. és 16. pontjában azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy leíró jellegének érzékelése által érintett vásárlóközönség a német ajkú, vagy a német alapszókincset ismerő nagyközönségből áll. Az érintett vásárlóközönség figyelmi szintjét illetően a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy ez a vásárlóközönség szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő. Ezen értékelések nem tévesek, és a felperes azokat nem vonta kétségbe.

18 Másodszor a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17–26. pontjában úgy értékelte, hogy a „kloster” és a „stoff” szavak együttesen véve, az egymás mellé helyezésük miatt leíró jellegűek abban az értelemben, hogy azokat az érintett vásárlóközönség kolostorból származó, vagy ilyen helyen gyártott alkoholtartalmú árukra való utalásként értelmezi. Egyrészt a *Duden* szótár alapján azt fejtette ki, hogy a „stoff” szó az alkoholt jelenti, és úgy vélte, hogy nincs jelentősége annak a ténynek, hogy ez ennek a szónak a bizalmas nyelvhasználati jelentése. A fellebbezési tanács álláspontja szerint annak sincs jelentősége, hogy a „stoff” szónak több jelentése is van, mivel legalább egy lehetséges jelentés a szóban forgó árukra vonatkozik. Másrészről arra mutatott rá, hogy az érintett vásárlóközönség hozzá van szokva ahhoz, hogy a kolostorok ábrázolásaival vagy neveivel alkoholtartalmú italokkal összefüggésben találkozzon. A fellebbezési tanács tehát arra mutatott rá, hogy a „klosterbrauerei” (kolostori sörfőzde) és a „klosterbier” (kolostori sör) szavak ismertek a sörszakértők előtt, hiszen sokféle sört készítenek kolostorokban, illetve apátságokban. A fellebbezési tanács meg is említett három olyan francia, német és osztrák kolostort és apátságot, amely szeszes italokat gyárt. Szerinte egyébiránt a kolostorokban a sör- és szeszesital-gyártás a középkortól kezdve kimutatható. A fellebbezési tanács ezekből a tényekből arra következtetett, hogy egyértelmű és bizonyítható kapcsolat van a bejelentett megjelölés és a szóban forgó áruk között. Végül hatástalannak tartotta a felperes azon érvét, amely szerint a „klosterstoff” nem szokásos elnevezés, mivel a jövőre nézve nem lehet elvetni e szómegjelölésnek a szóban forgó árukra történő használatát.

19 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a „kloster” és a „stoff” szavak egymástól elkülönült elemzésének alapulvételével, az e szómegjelölés egésze által keltett összbenyomás megfelelő figyelembevétele nélkül a fellebbezési tanács tévesen állapította meg azt, hogy a bejelentett védjegy leíró jellegű. Egészében véve a szómegjelölés alapján az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyet a szóban forgó áruk eredetének megjelölésére korlátozódó különleges és szokatlan elnevezésként értelmezheti. A felperes szerint a bejelentett védjegyet úgy fogják észlelni, hogy az valamely kolostorból származó vagy ahhoz kapcsolódó árut jelöl, amelyet pusztán a „stoff” szóval határoztak meg, amely azonban valami lényegeset, eredetit és a vidékre jellemzőt fejez ki. Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy a német ajkú országokban a „stoff” szót nem szokás az alkoholtartalmú italokra, így különösen a sörre használni. A „stoff” szónak ez a jelentése egyébiránt nem szerepel a felperes által hivatkozott számos szótárban, internetes oldalon és keresőmotor-eredmények között. A „stoff” szó használatát még a fellebbezési tanács által hivatkozott *Duden* szótár is csak bizalmas értelemben és kizárólag a tömény italokkal összefüggésben tartalmazza. A felperes úgy véli továbbá, hogy kolostori sör- és szeszesital-gyártás fellebbezési tanács által hivatkozott hagyományát az átlagos fogyasztók nem ismerik. E tényekből az tűnik ki, hogy az érintett vásárlóközönség a „klosterstoff” szó és a szóban forgó áruk között nem hoz létre további gondolkodás nélkül közvetlen kapcsolatot. Mivel a bejelentett védjegy nem leíró jellegű, a felperes szerint a jelen esetben e szómegjelöléssel összefüggésben nem alkalmazható a rendelkezésre állás követelménye.

20 Az EUIPO vitatja ezeket az érveket.

21 Először is arra kell rámutatni, hogy a fellebbezési tanács a bejelentett védjegyet alkotó egyes szavakat a *Duden* szótárból származó jelentésük alapján vizsgálta meg, amelyről maga a felperes is elismeri, hogy a német nyelv legjelentősebb és legismertebb szótára. Az sem vitatott, hogy a felperes nem vonja kétségbe a „kloster” szónak a fellebbezési tanács által elfogadott jelentését.

22 El kell azonban utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 17. pontjában állítottakkal ellentétben a *Duden* szótár a „stoff” szó jelentését az alkoholtartalmú italok tekintetében kizárólag a tömény italokra korlátozza, és az a sörre, továbbá a sörgyártás más termékeire nem utal. A felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett a Törvényszék elé ezen állításának alátámasztására. Következésképpen a fellebbezési tanács nem követett el hibát, amikor az említett szótár alapján azt állapította meg, hogy a „stoff” szó az alkoholt jelenti, és hogy az érintett vásárlóközönség azt ezzel a jelentéssel fogja érzékelni.

23 Másodszor, a fellebbezési tanács ezen értékelését nem vonhatja kétségbe az a tény, hogy a felperes által említett több szótár, internetes oldal és keresőmotor-eredmény a „stoff” szót nem hozza összefüggésbe az alkohollal. Ehhez hasonlóan annak sincs jelentősége, hogy a német nyelvben ez a kevéssé szokványos és bizalmas jellegű jelentés. Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis az következik, hogy valamely szómegjelölés lajstromozását akkor is meg kell tagadni, ha legalább egy lehetséges jelentése leírja az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjét (lásd: 2017. május 11-i Bammer kontra EUIPO – mydays [MÄNNERSPIELPLATZ] ítélet, T-372/16, nem tették közzé, EU:T:2017:331, 18. és 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 A fellebbezési tanács tehát a megtámadott határozat 17. pontjában helyesen értékelte úgy, hogy az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyet leíró megjelölésként érzékeli, mivel az átlagos fogyasztók értelmezése szerint a szóban forgó áruk kolostorban gyártott, vagy ilyen helyről származó alkoholt tartalmaznak. Amint arra a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában rámutatott, a Klosterstoff szóvédjegy tehát az érintett vásárlóközönség számára közvetlenül megjelöli az említett áruk fajtáját és minőségét.

25 Harmadszor, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 20. és 21. pontjában a kolostori sör- és szeszesital-gyártás középkorig visszanyúló hagyományáról tesz említést. A fellebbezési tanács szerint az érintett vásárlóközönség szempontjából ezek az elemek hozzák létre a bejelentett védjegy és a szóban forgó áruk közötti konkrét kapcsolatot.

26 A felperes szerint az átlagos fogyasztó ezt a hagyományt nem ismeri. Ezen érvelés azonban nem fogadható el. Mindenekelőtt nem lehet teljesen kizárni azt, hogy a nagyközönség egy része széles körű általános műveltséggel rendelkezik az alkoholtartalmú italok terén (lásd ebben az értelemben: 2015. május 19-i Granette & Starorežná Distilleries kontra OHIM – Bacardi [42 VODKA JEMNÁ VODKA VYRÁBĚNÁ JEDINEČNOU TECHNOLOGIÍ 42%vol.] ítélet, T-607/13, nem tették közzé, EU:T:2015:292, 105. pont). Továbbá közismert, hogy a fogyasztók hozzá vannak szokva ahhoz, hogy többek között a szeszes italokkal és a sörökkel összefüggésben kolostorok ábrázolásaival vagy neveivel találkozzanak (lásd ebben az értelemben: 2015. október 8-i Benediktinerabtei St. Bonifaz kontra OHIM – Andechser Molkerei Scheitz [Genuß für Leib & Seele KLOSTER Andechs SEIT 1455] ítélet, T-78/14, nem tették közzé, EU:T:2015:768, 27. és 29. pont). Végül, még ha feltételezzük is, hogy a bejelentett védjegy nem kapcsolódhat ehhez a hagyományhoz, ez a körülmény nem teheti kétségessé azt a tényt, hogy a szóban forgó szómegjelöléssel szembesülő érintett vásárlóközönség megérti, hogy kolostorból származó, vagy ilyen helyen gyártott alkoholtartalmú árukra való utalásról van szó.

27 Ezenkívül el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint ugyanezen sörfőzési hagyomány egyes, különösen közép- és kelet európai tagállamokból származó átlagos fogyasztók előtt ismeretlen. A 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének magából a szövegéből kitűnik, hogy e rendelet 7. cikkének (1) bekezdését akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak az Unió egy részében áll fenn. Ebben a tekintetben a Törvényszék már kimondta, hogy az Unió említett része adott esetben egyetlen tagállamból is állhat (2017. június 27-i Jiménez Gasalla kontra EUIPO [B2B SOLUTIONS] ítélet, T-685/16, nem tették közzé, EU:T:2017:438, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Meg kell tehát jegyezni, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy az érintett vásárlóközönség szempontjából konkrét kapcsolat áll fenn a bejelentett védjegy és a szóban forgó áruk összessége között, beleértve a sört is. Következésképpen nem szükséges határozni a megtámadott határozat 20. pontjában szereplő és a felperes által vitatott azon állításról, amely szerint a „klosterbrauerei” és a „klosterbier” szavakat ismerik a „sörszakértők”. Ez a kifogás hatástalan, mivel még az elfogadása esetén sem vonná kétségbe a fenti megfontolásokat.

29 Negyedszer a felperes azt állítja, hogy a bejelentett védjegy egy meghatározott, kolostorból származó vagy ahhoz kapcsolódó árura vonatkozó utalást tartalmaz – amelyet pusztán a „stoff” szóval határoznak meg, amely azonban valamit lényegeset, eredetit és a vidékre jellemzőt fejez ki – ugyanakkor ezt a konkrét tárgyat nem jelöli meg, illetve nem írja le pontosan. Egészében véve a Klosterstoff szómegjelölés tehát a kellő mértékben eredeti, de az érintett vásárlóközönség szokásos nyelvhasználatától annyira távol áll, hogy az azt nem érzékeli a szóban forgó áruk pusztán leíró megjelölésének.

30 Ez az érv nem meggyőző. Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy egy olyan neologizmusból vagy összetett szóból alkotott védjegy, amelyben az alkotóelemek mindegyike leíró jellegű a védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások tekintetében, önmagában is leírja ezeknek az áruknak vagy szolgáltatásoknak a jellemzőit a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében, hacsak nincs érzékelhető eltérés a neologizmus vagy a kérdéses szó és az azt alkotó elemek egyszerű összessége között. Ez azt feltételezi, hogy mivel a kombináció szokatlan jellegű a nevezett áruk és szolgáltatások vonatkozásában, a szó vagy a neologizmus által keltett benyomás kellően távol esik attól, amit az alkotóelemek egyszerű egybeírása kelt, és így többletértelmet hordoz a nevezett alkotóelemek összességéhez képest (lásd: 2005. június 22-i Metso Paper Automation kontra OHIM [PAPERLAB] ítélet, T-19/04, EU:T:2005:247, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2008. május 22-i Radio Regenbogen Hörfunk in Baden kontra OHIM [RadioCom] ítélet, T-254/06, nem tették közzé, EU:T:2008:165, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Márpedig meg kell állapítani, hogy a szómegjelölésnek a német nyelv szabályaira tekintettel nincs szokatlan szerkezete, ily módon, amint azt a fellebbezési tanács lényegében a megtámadott határozat 17., 23. és 25. pontjában helyesen megállapította, a megjelölés világosan tájékoztatja az érintett vásárlóközönséget arról, hogy a szóban forgó áruk kolostorban gyártott, vagy ilyen helyről származó alkoholt tartalmaznak.

32 Következésképpen a fellebbezési tanács nem követett el hibát, amikor a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján megtagadta a bejelentett védjegy lajstromozását a 32. osztályba tartozó „Sörök és sörtermékek; Sört tartalmazó kevert italok, Készítmények italokhoz” és a 33. osztályba tartozó „Alkoholos italok (sörök kivételével); Szeszes italok, likőrök, Különösen whisky, Brandy, borpárlat, Lőre, csiger; Kevert alkoholos italok, nem söralapú; Készítmények alkoholos italok készítéséhez” áruk tekintetében. Ebből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított második jogalapról

33 A felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács mérlegelési hibát követett el annak megállapításával, hogy bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem alkalmas a megkülönböztetésre.

34 Az EUIPO vitatja ezt az érvet.

35 Ahogyan az a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdéséből következik, egy megjelölés már abban az esetben sem lajstromozható európai uniós védjegyként, ha a feltétlen kizáró okok közül csak egy is fennáll (2002. szeptember 19-i DKV kontra OHIM ítélet, C-104/00 P, EU:C:2002:506, 29. pont; 2015. október 7-i Ciprus kontra OHIM [ΧΑΛΛΟΥΜΙ és HALLOUMI] ítélet, T-292/14 és T-293/14, EU:T:2015:752, 74. pont).

36 Következésképpen, mivel az első jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a szóban forgó áruk tekintetében a lajstromozásra bejelentett megjelölés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű, és ez az indok önmagában igazolja a vitatott lajstromozás megtagadását, semmiképpen nincs szükség az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalap vizsgálatára (lásd ebben az értelemben: 2008. február 13-i Indorata-Serviços e Gestão kontra OHIM végzés, C-212/07 P, nem tették közzé, EU:C:2008:83, 28. pont).

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése g) pontjának megsértésére alapított harmadik jogalapról

37 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács határozatában megállapítottakkal ellentétben a bejelentett védjegy nem volt alkalmas arra, hogy az érintett közönséget a 32. osztályba tartozó „Alkoholmentes italok, Különösen alkoholmentes sörök” megnevezésű áruk tekintetében megtévessze. A felperes szerint a figyelmes átlagos fogyasztó számára nyilvánvaló, hogy az alkoholmentes italok sört vagy másfajta alkoholt nem tartalmaznak. Ezenkívül a lajstromozás megtagadásának a bejelentett védjegy megtévesztő jellegére alapított indoka csak abban az esetben alkalmazható, ha az az általa megjelölt összes áru tekintetében megtévesztő volt.

38 Az EUIPO vitatja ezeket az érveket.

39 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a jelen jogalappal a felperes annyiban kívánja megkérdőjelezni a megtámadott határozatot, amennyiben a fellebbezési tanács a bejelentett védjegyet megtévesztő jellegűnek ítélte a 32. osztályba tartozó „Alkoholmentes italok, Különösen alkoholmentes sörök”

megnevezésű áruk tekintetében. Az tehát eltér az első két jogalaptól, amelyekkel a felperes az említett védjegy lajstromozásának megtagadását a 32. és 33. osztályba tartozó alkoholtartalmú italok tekintetében vitatta.

40 E különbségre tekintettel a fenti 35. és 36. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható a jelen jogalapra. Az alkoholtartalmú italok esetében a Klosterstoff szómegjelölés leíró jellegének megállapítása nem mentesíti a Törvényszéket a bejelentett védjegy állítólagos megtévesztő jellegének vizsgálata alól abban az esetben, ha az valamely más típusú árut, nevezetesen az „Alkoholmentes italok[at], Különösen alkoholmentes sörök[et]” jelöli.

41 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha alkalmas a fogyasztók megtévesztésére különösen az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége vagy földrajzi származása tekintetében.

42 Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a lajstromozás megtagadásának a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjában foglalt eseteihez az szükséges, hogy megállapítható legyen a fogyasztó tényleges megtévesztésének vagy e megtévesztés kellően súlyos veszélyének fennállása (lásd ebben az értelemben, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv [HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.] 7. cikke (1) bekezdésének g) pontját illetően, amelynek szövege megegyezik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjával: 1999. március 4-i Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola ítélet, C-87/97, EU:C:1999:115, 41. pont; 2006. március 30-i Emanuel ítélet, C-259/04, EU:C:2006:215, 47. pont; lásd még: 2017. június 8-i W. F. Gözze Frottierweberei és Gözze ítélet, C-689/15, EU:C:2017:434, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2011. május 5-i SIMS – École de ski internationale kontra OHMI - SNMSF [esf école du ski français] ítélet, T-41/10, nem tették közzé, EU:T:2011:200, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 A jelen esetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 35. és 36. pontjában úgy vélte, hogy ha az átlagos fogyasztók a szóban forgó áruk, nevezetesen az „Alkoholmentes italok, Különösen alkoholmentes sörök” csomagolásán a Klosterstoff szómegjelöléssel találkoznak, az abban szereplő „stoff” szó miatt azt gondolhatják, hogy az alkoholt tartalmaz. A fellebbezési tanács szerint ebből az következik, hogy a bejelentett védjegy megtévesztő, mivel az azt az egyértelmű információt közvetíti, hogy az e védjeggyel megjelölt áruk alkoholtartalmú italok, holott az „Alkoholmentes italok, Különösen alkoholmentes sörök” megnevezésű áruk nem tartalmaznak alkoholt.

44 Figyelembe véve az első jogalap keretében kifejtett megfontolásokat, egyet kell érteni a fellebbezési tanács azon álláspontjával, amely szerint az átlagos fogyasztók a „stoff” szót az alkohollal hozzák összefüggésbe. Következésképpen a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegyben szereplő adat az alkoholmentes italokra történő alkalmazás esetén megtévesztő.

45 Ezt a következtetést, a felperes állításának megfelelően, nem cáfolja az a tény, hogy az említett italok összetételét feltüntetik ezeken az árukon. Egyrészt ezen érvelés folytatásából az következne, hogy a védjegy megtévesztő jellege az átlagos fogyasztó számára csak az italok összetevőit feltüntető címke elolvasásával szűnne meg. A felperes állításával ellentétben tehát nincs figyelembe vehető bizonyíték arra vonatkozóan, hogy az fogyasztók tudatában volnának annak, hogy ezek az italok nem tartalmaznak alkoholt. Lehetséges ugyanis – amint azt az EUIPO hangsúlyozza –, hogy a fogyasztók sietve kénytelenek megvenni ezeket az árukat, anélkül hogy a csomagoláson szereplő szöveg alapos megvizsgálására időt szakítanának. Másrészt az ítélkezési gyakorlatból az tűnik ki, hogy a fogyasztó számára biztosított azon lehetőség, hogy a címkén ellenőrizze az adott ital gyártása során felhasznált összetevőket, önmagában nem teszi kizárttá az ezen árut megjelölő védjegy megtévesztő jellegét (lásd ebben az értelemben: 2009. november 19-i Torresan kontra OHIM – Klosterbrauerei Weissenohe [CANNABIS] ítélet, T-234/06, EU:T:2009:448, 43. pont).

46 Végül nem lehet elfogadni a felperes azon érvét, amely szerint a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjában foglalt kizáró ok csak abban az esetben alkalmazható, ha a védjegy az azzal megjelölt összes áru tekintetében megtévesztő. Az EUIPO ugyanis a védjegy lajstromozását a védjeggyel megjelölt meghatározott áruk vonatkozásában is megakadályozhatja, jóllehet annak megtévesztő jellege csak az említett árukra, és nem az összes megjelölt árura vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2016. október 27-i Caffè Nero Group kontra EUIPO [CAFFÈ NERO] ítélet, T-37/16, nem tették közzé, EU:T:2016:634, 53. és 54. pont; 2016. október 27-i Caffè Nero Group kontra EUIPO [CAFFÈ NERO] ítélet, T-29/16, nem tették közzé, EU:T:2016:635, 48. és 49. pont).

47 Ebből következik, hogy a harmadik jogalapot el kell utasítani.

Az EUIPO korábbi határozathozatali gyakorlatának megsértésére alapított negyedik jogalapról

48 Ez a jogalap két kifogáson alapul. Az első kifogásban a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács a bejelentett védjegy lajstromozásának megtagadása alkalmával nem fejtette ki megfelelően az EUIPO korábbi határozathozatali gyakorlatától való eltérést igazoló indokokat. Márpedig a felperes szerint a 32. és a 33. osztályba tartozó áruk tekintetében az EUIPO korábban számos szóvédjegyet lajtromozott, illetve a nemzeti és nemzetközi lajstromokba számos szóvédjegyet jegyeztek be annak ellenére, hogy ezek a védjegyek tartalmazták a „stoff” elemet. A második kifogás – amelyre a felperes a Törvényszék előtt hivatkozott először – a fellebbezési tanács téves jogalkalmazásán alapul, és e szerint a 32. és a 33. osztályba tartozó áruk tekintetében az EUIPO korábban számos szóvédjegyet lajtromozott, illetve a német és nemzetközi lajstromokba számos szóvédjegyet jegyeztek be annak ellenére, hogy azok tartalmazzák a „kloster” elemet.

49 Az EUIPO vitatja ezeket az érveket.

50 Az első kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikkének első mondata (jelenleg a 2017/1001 rendelet 94. cikkének első mondata) szerint az EUIPO határozatait indokolni kell. Az ítélkezési gyakorlat szerint e kötelezettség terjedelme azonos az EUMSZ 296. cikkben foglalt kötelezettség terjedelmével, a célja pedig arra irányul, egyrészt hogy lehetővé tegye az érdekeltek számára a jogaik védelme érdekében a hozott intézkedés indokainak megismerését, másrészt hogy lehetővé tegye az uniós bíróság számára a határozat jogszerűségének felülvizsgálatát (lásd: 2004. április 28-i Sunrider kontra OHIM – Vitakraft-Werke Wührmann és Friesland Brands [VITATASTE és METABALANCE 44] ítélet, T-124/02 és T-156/02, EU:T:2004:116, 72. és 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Arra is emlékeztetni kell, hogy az EUIPO fellebbezési tanácsainak a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, a 207/2009 rendelet alapján meghozandó határozata nem mérlegelési jogkörben, hanem mérlegelést nem engedő hatáskörben hozott határozat. Ezért e határozatok jogszerűségét kizárólag e rendelet alapján lehet megítélni, amint azt az uniós bíróság értelmezte, nem pedig az EUIPO korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (lásd ebben az értelemben: 2007. április 26-i Alcon kontra OHIM ítélet, C-412/05 P, EU:C:2007:252, 65. pont; 2012. május 2-i UniversalPHOLED ítélet, T-435/11, nem tették közzé, EU:T:2012:210, 37. pont; 2012. május 8-i Mizuno kontra OHIM – Golfino [G] ítélet, T-101/11, nem tették közzé, EU:T:2012:223, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság azt is kimondta, hogy az egyenlő bánásmód és a gondos ügyintézés elvére tekintettel, az EUIPO-nak figyelembe kell vennie a korábban hozott határozatokat, és különösen figyelmesen kell megvizsgálnia azt a kérdést, hogy lehet-e hozni a korábbiakkal megegyező határozatot, ezen elvek alkalmazását ugyanakkor össze kell egyeztetni a jogszerűség elvének tiszteletben tartásával (lásd ebben az értelemben: 2015. január 21-i Sabores de Navarra kontra OHIM – Frutas Solano [KIT, EL SABOR DE NAVARRA] ítélet, T-46/13, nem tették közzé, EU:T:2015:39, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Egyébiránt az uniós védjegyrendszer önálló rendszer, amelyet szabályok összessége alkot, és olyan célokat követ, amelyek csak e rendszer sajátjai, alkalmazásuk pedig minden nemzeti rendszertől független. Ennek következtében valamely megjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozhatóságát csak a vonatkozó szabályok alapján lehet értékelni. Az EUIPO-t és adott esetben az uniós bíróságokat nem kötik a tagállamok, vagy akár a harmadik tagállamok szintjén hozott határozatok, jóllehet azokat figyelembe vehetik, és a 207/2009 rendelet egyetlen rendelkezése sem kötelezi az EUIPO-t, vagy kereset előterjesztése esetén a Törvényszéket arra, hogy ugyanarra az eredményre jussanak, mint amelyre a nemzeti hatóságok vagy bíróságok hasonló ügyben jutottak (lásd: 2015. július 15-i Australian Gold kontra OHIM – Effect Management & Holding [HOT] ítélet, T-611/13, EU:T:2015:492, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 A jelen esetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 38. pontjában azt állapította meg, hogy a felperes által hivatkozott, „stoff” szót tartalmazó európai uniós védjegyek nem teszik kétségessé az elbíráló értékelését. Egyébiránt ugyanebben a pontban kifejtette azt, hogy az említett védjegyek nem voltak összehasonlítható megjelölések, mivel azok tartalmazták ugyan a „stoff” elemet, de csak más szavak részeként. A német vagy a nemzetközi lajstromba bejegyzett, és a „stoff” szót szintén tartalmazó védjegyeket illetően a megtámadott határozat 39. pontjában a fellebbezési tanács arra mutatott rá, hogy ezek a védjegyek nem képezik tárgyát az előtte folyamatban lévő eljárásnak, és azok nem módosítják a bejelentett védjegy nem lajstromozható jellegére vonatkozó megállapítását.

54 A felperes állításával ellentétben meg kell állapítani, hogy ez az indokolás elegendő.

55 Ami a második kifogást illeti, az EUIPO arra hivatkozik, hogy a keresetlevél K 13 mellékletében foglalt iratok elfogadhatatlanok, hiszen azokat először a Törvényszékhez nyújtották be.

56 Ezt a mellékletet a polymark német internetes oldaláról származó, 2016. november 23-i keltezésű részlet alkotja. A melléklet hét „kloster” elemet tartalmazó szóvédjegyet sorol fel, amelyeket európai uniós vagy német védjegyként lajstromoztak, továbbá amelyeket az oltalomnak az Európai Unióra történő kiterjesztése mellett jegyeztek be a nemzetközi lajstromba.

57 Noha e dokumentumokat először a Törvényszék előtt nyújtották be, azok – többek között a Törvényszék eljárási szabályzatának 85. cikke értelmében véve – nem kifejezetten bizonyítékoknak, hanem olyan dokumentumoknak minősülnek, amelyek az EUIPO, valamint más nemzeti és nemzetközi hatóságok határozathozatali gyakorlatára vonatkoznak, amelyre a félnek még akkor is joga van hivatkozni, ha ez a gyakorlat későbbi mint az EUIPO előtti eljárás (lásd ebben az értelemben: 2005. november 25-i Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion [ARTHUR ET FELICIE] ítélet, T-346/04, EU:T:2005:420, 20. pont; 2014. november 18-i Repsol kontra OHIM – Adell Argiles [ELECTROLINERA] ítélet, T-308/13, nem tették közzé, EU:T:2014:965, 20. pont; 2016. november 24-i CG kontra EUIPO – Perry Ellis International Group [P PRO PLAYER] ítélet, T-349/15, nem tették közzé, EU:T:2016:677, 18. és 19. pont). Az elfogadhatatlansági kifogást tehát el kell utasítani.

58 A fenti 51. és 52. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján ugyanakkor el kell utasítani a felperes által hivatkozott kifogást. Így különösen, amint arra a fenti 32. és 44. pont rámutatott, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy egyrészt leíró jellegű a 32. osztályba tartozó „Sörök és sörtermékek; Sört tartalmazó kevert italok, Készítmények italokhoz” és a 33. osztályba tartozó „Alkoholos italok (sörök kivételével); Szeszes italok, likőrök, Különösen whisky, Brandy, borpárlat, Lőre, csiger; Kevert alkoholos italok, nem söralapú; Készítmények alkoholos italok készítéséhez” áruk tekintetében (lásd a fenti 32. pontot), másrészt, hogy az megtévesztheti a fogyasztókat, ha azt az alkoholmentes italokra alkalmazzák (lásd a fenti 44. pontot), ezért a felperes nem hivatkozhat eredményesen az EUIPO korábbi határozataira e megállapítás megcáfolása céljából (lásd ebben az értelemben: 2015. január 21-i KIT, EL SABOR DE NAVARRA ítélet, T-46/13, nem tették közzé, EU:T:2015:39, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az a körülmény, hogy korábban már lajstromoztak „kloster” elemet tartalmazó védjegyeket nem teheti kétségessé a bejelentett védjegy leíró és megtévesztő jellegét.

59 Ezen megfontolások fényében a negyedik jogalapot, és ebből következően a teljes keresetet el kell utasítani.

A költségekről

60 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az EUIPO kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG-t kötelezi a költségek viselésére.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. október 26-i nyilvános ülésen.

Aláírások

i — A jelen szöveg 13. és 51. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.